

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 426/08-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka v konaní o sťažnosti F. F., K., M. B., K., M. F., G., D. K., K., J. T., K., M. K., K., A. K., K., A. P., rod. T., T., E. G., K., M. Š., K., M. K., P., F. T., K., A. K., K., M. R., K., Ľ. P., K., M. P., K., M. B., K., J. H., K., A. F., K., A. S., K., E. B., G., M. H., K., A. P., K., a B. T., K., zastúpených advokátkou JUDr. Ľ. V., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 556/01 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo F. F., M. B., M. F., D. K., J. T., M. K., A. K., A. P., rod. T., E. G., M. Š., M. K., F. T., A. K., M. R., Ľ. P., M. P., M. B., J. H., A. F., A. S., E. B., M. H., A. P. a B. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 556/01 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 556/01 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. F. F., M. B., M. F., D. K., J. T., M. K., A. K., A. P., rod. T., E. G., M. Š., M. K., F. T., A. K., M. R., Ľ. P., M. P., M. B., J. H., A. F., A. S., E. B., M. H., A. P. a B. T. priznáva primerané finančné zadost'učinenie každému po 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré im je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť F. F., M. B., M. F., D. K., J. T., M. K., A. K., A. P., rod. T., E. G., M. Š., M. K., F. T., A. K., M. R., Ľ. P., M. P., M. B., J. H., A. F., A. S., E. B., M. H., A. P. a B. T. trovy právneho zastúpenia v sume 4 290,48 € (slovom štyritisícdeväťdesiat eur a štyridsaťosem centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Ľ. V., Advokátska kancelária, K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 426/08-10 zo 16. decembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť F. F., K., M. B., K., M. F., G., D. K., K., J. T., K., M. K., K., A. K., K., A. P., rod. T., T., E. G., K., M. Š., K., M. K., P., F. T., K., A. K., K., M. R., K., Ľ. P., K., M. P., K., M. B., K., J. H., K., A. F., K., A. S., K., E. B., G., M. H., K., A. P., K., a B. T., K. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 556/01.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval prípisom z 28. januára 2009 predsedu okresného súdu, aby sa k sťažnosti vyjadril a oznámil ústavnému súdu, či súhlasí

s tým, aby ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti a aby ústavnému súdu zaslal súdny spis.

Predseda okresného súdu na základe výzvy ústavného súdu prípisom z 19. februára 2009 doručeným ústavnému súdu 3. marca 2009 podal rozbor právnej veci s podrobným uvedením procesných úkonov, ktoré okresný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 13 C 556/01 vykonal, a uviedol:

„Sťažovatelia vystupujú v konaní 13 C 556/01 na procesnej strane žalobcov. Žalobu podali pôvodne na Okresnom súde Košice II.

Dňa 14.6.2001 Okresný súd Košice II postúpil vec v zmysle ust. § 105 ods. 1 O.s.p. z dôvodu miestnej príslušnosti na Okresný súd Košice I.

Dňa 26.6.2001 bola právna zástupkyňa žalobcov vyzvaná na predloženie dokladu o cene pozemku, aby mohol byť súdom vyrubený súdny poplatok.

Právna zástupkyňa žalobcov predložila dňa 25.7.2001 doklad o cene pozemku a 3.9.2001 bola vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania. Po zaplatení súdneho poplatku dňa 28.9.2001 bol 12.10.2001 doručovaný odporcovi návrh na začatie konania. Tento mu bol doručovaný opakovane, pretože si nepreberal zásielky súdu. Návrh prevzal odporca dňa 22.4.2002.

Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo dňa 1.3.2004, skorší termín sudkyňa nemohla určiť, pretože v tom čase mala veľký počet vecí v senáte (500) a pojednávala veci napadnuté skôr. Toto prvé pojednávanie bolo odročené z dôvodu, že navrhovateľka v 13. rade zomrela 10.9.2001, pričom túto skutočnosť právna zástupkyňa žalobcov súdu oznámila až na pojednávaní dňa 1.3.2004.

Dedičské rozhodnutie po nebohej navrhovateľke v 13. rade však súdu nepredložila.

Po doručení dedičského rozhodnutia hneď súd určil termín pojednávania na deň 14.6.2004, ktorý bol odročený z dôvodu vopred naplánovanej dovolenky sudkyne na deň 6.9.2004.

Na pojednávaní dňa 6.9.2004 súd vo veci rozhodol a návrh zamietol.

Navrhovatelia podali voči rozsudku odvolanie dňa 22.10.2004 a spis bol dňa 15.11.2004 postúpený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd

v Košiciach zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil dňa 6.4.2005 na ďalšie konanie.

Dňa 4.5.2005 súd vydal uznesenie o pristúpení ďalšieho účastníka do konania na strane navrhovateľov, na základe návrhu právnej zástupkyne navrhovateľov.

Ďalší termín pojednávania bol určený na deň 17.5.2006. Toto pojednávanie bolo odročené na základe žiadosti odporcu zo dňa 28.4.2006 z dôvodu, že sa nachádzal pracovne mimo Slovenskej republiky. O odročení tohto pojednávania bola včas upovedomená právna zástupkyňa navrhovateľov. Následne dňa 18.5.2006 bola od manželky odporcu vyžiadaná správa, kedy sa odporca vráti na územie Slovenskej republiky.

Opätovne bola manželka odporcu dňa 8.6.2006 vyzvaná, aby odporca po návrate do Košíc písomne alebo osobne oznámil adresu, na ktorej sa bude zdržiavať v II. Polroku 2006, aby ho mohol súd predvolať na pojednávanie. Manželka odporcu doručila súdu dňa 18.7.2006 doklady preukazujúce, že predmetný pozemok kúpil odporca do svojho vlastníctva.

10.8.2006 bol určený termín pojednávania na deň 27.11.2006. Toto pojednávanie bolo odročené na žiadosť právnej zástupkyne žalobcov (kolízia pojednávani) na deň 26.2.2007.

Zástupkyňa žalovaného (jeho manželka) požiadala o odročenie tohto pojednávania z dôvodu svojej práceneschopnosti, o čom zaslala súdu doklad.

Ďalšie pojednávanie bolo určené na deň 21.5.2007. Pojednávanie v tento deň bolo odročené na deň 17.10.2007 vzhľadom na ošetrovanie člena rodiny právnu zástupkyňou odporcu JUDr. ..., ktorej odporca udelil dňa 15.5.2007 plnú moc.

Dňa 17.10.2007 sa uskutočnilo pojednávanie, vykonalo sa dokazovanie vo veci samej. Právna zástupkyňa žalobcov podala na tomto pojednávani návrh na pristúpenie ďalšej účastníčky na strane odporcu a to jeho manželky.

Dňa 18.12.2007 súd vydal uznesenie o pristúpení tejto účastníčky do konania, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.1.2008.

Hneď dňa 4.2.2008 bol určený termín pojednávania na deň 28.4.2008. Toto bolo odročené z dôvodu lekárskeho vyšetrenia odporcu na deň 10.9.2008. Právnej zástupkyni navrhovateľov bolo uložené zaslať súdu ďalšie doklady preukazujúce nárok navrhovateľov.

Toto pojednávanie bolo odročené z vážnych rodinných dôvodov na strane sudkyne (úmrtie manžela) na deň 26.11.2008. Toto pojednávanie bolo odročené na žiadosť právnej zástupkyne odporcu (kolízia pojednávania s pojednávaním na Krajskom súde v Prešove), o čom bola včas upovedomená právna zástupkyňa navrhovateľov.

Pojednávanie dňa 16.2.2009 sa neuskutočnilo pre neprítomnosť právnej zástupkyne odporcu v 1. rade, ktorá sa ospravedlnila.

Ďalší termín pojednávania vo veci je vytýčený na 8.4.2009.

Pojednávaná vec nie je právne ani skutkovo zložitá. K neúmernému predĺženiu konania prispeli samotný účastníci konania a ich právni zástupcovia, tým, že podali žalobu na miestne nepríslušnom súd, včas neoznámili súdu úmrtie účastníka konania, rozširovali okruh žalovaných v priebehu konania, právni zástupcovia v prípade kolízie termínov dali prednosť iným pojednávaniam., v ktorých zastupovali iných účastníkov konania a pod

Súd bol v konaní nečinný iba v čase od doručenia žaloby žalovanému(22.4.2002) do vytýčenia termínu prvého pojednávania (1.3.2004). Ďalej vo veci konal plynulo a bez zbytočných prietáhov.

Na základe vyššie uvedeného hodnotím sťažnosť ako čiastočne dôvodnú.

Súhlasím, aby ústavný súd SR pri prerokovaní sťažnosti upustil od ústneho pojednávania.“

Právna zástupkyňa sťažovateľov na vyjadrenie okresného súdu reagovala podaním doručeným ústavnému súdu 12. marca 2009, v ktorom uviedla: „... OS Košice I., vo svojom vyjadrení iba konštatuje sled jednotlivých úkonov, ktoré súd vo veci vykonal a preto nemáme k vyjadreniu žiadne pripomienky.

Zároveň oznamujeme, že súhlasíme s tým, aby Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 556/01 zistil priebeh a stav konania. Prehľad úkonov okresného súdu ním vykonaných v sťažovateľmi namietanom konaní, ktoré vo svojom vyjadrení uviedol predseda okresného súdu, sa zhoduje s tým, čo vyplýva zo zistení ústavného súdu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 556/01.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná,

ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitost' veci“, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na predmet namietaného konania (o vypratanie nehnuteľnosti), nemožno vec považovať za právne zložitú vzhľadom na to, že ide o bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a ústavný súd nezistil ani žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali záver o skutkovej zložitosti prejednávanej veci. K rovnakému záveru dospel aj predseda okresného súdu, ktorý vo svojom vyjadrení z 19. februára 2009 uviedol, že prejednaná vec nie je právne ani skutkovo zložitá.

2. Správanie s'ťažovateľov ako účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu správanie s'ťažovateľov v predmetnej veci čiastočne prispelo k predĺženiu konania.

Ústavný súd zo súvisiaceho spisu okresného súdu zistil, že s'ťažovatelia podali návrh na začatie konania na miestne nepríslušnom súde (12. júla 2000), v dôsledku čoho došlo k postúpeniu veci na miestne príslušný okresný súd (14. júna 2001). Právna zástupkyňa s'ťažovateľov neoznámila včas úmrtie navrhovateľky v 13. rade, uvedené oznámila až na pojednávaní vo veci samej (1. marca 2004), pričom nepredložila okresnému súdu osvedčenie o dedičstve, v dôsledku čoho bolo pojednávanie odročené s tým, že právna zástupkyňa s'ťažovateľov doloží do súdneho spisu osvedčenie o dedičstve a list vlastníctva na predmetnú nehnuteľnosť. Rovnako z dôvodov na strane s'ťažovateľov, resp. ich právnej

zástupkyne bolo potrebné odročiť nariadené pojednávanie (27. novembra 2006). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že využitie možností daných účastníkom konania procesnými predpismi (Občianskym súdnym poriadkom) na uplatňovanie a presadzovanie ich práv v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno to však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 270/05). Pre úplnosť treba dodať, že na druhej strane účastník konania musí počítať s tým, že ich využitie môže mať za následok spomalenie postupu všeobecného súdu pri prerokovaní veci samej a že tento dôsledok (predĺženie konania) nemožno v sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy následne úspešne pripísať výlučne postupu konajúceho súdu. Uvedené skutočnosti preto ústavný súd zohľadnil pri svojom rozhodovaní, ako aj pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení sťažovateľov.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných prietahov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k namietanému porušeniu označených práv, ústavný súd zistil, že okresný súd bol v určitom období nečinný, pričom jeho postupu nebránila žiadna zákonná prekážka.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti sťažovateľov, vyjadrenia predsedu okresného súdu a zo spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 556/01 zistil, že okresný súd bol v posudzovanej veci nečinný, a to konkrétne od 22. apríla 2002, keď bol doručený odporcovi návrh na začatie konania, do 1. marca 2004, keď sa uskutočnilo pojednávanie vo veci. V uvedenom období okresný súd nevykonal žiadny procesný úkon (nečinnosť 1 rok a 10 mesiacov). V nasledujúcom období (po rozhodnutí vo veci rozsudkom zo 6. septembra 2004 a jeho zrušení a vrátení veci odvolacím súdom 6. apríla 2005 na ďalšie konanie) okresný súd v namietanom konaní postupoval plynulo, pričom k predĺženiu konania dochádzalo z dôvodov na strane účastníkov konania, ktorý viackrát žiadali o odročenie pojednávania (najmä odporca, resp. jeho právny zástupca).

Pokiaľ ide o argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v poukazaní na skutočnosť, že prietah v sťažovateľmi namietanom konaní bol spôsobený tým, že „... skorší termín (pojednávania; pozn.) sudkyňa nemohla určiť, pretože v tom čase mala veľký počet vecí

v senáte (500) a pojednávala veci napadnuté skôr“, ústavný súd ju neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 556/01 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 556/01 v ďalšom období konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý

vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Sťažovatelia v sťažnosti žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk pre každého.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V danom prípade podľa názoru ústavného súdu prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prierahom, správanie sťažovateľov ako účastníkov konania, povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € (slovom tisíc eur) primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastúpením advokátkou JUDr. L. V. v konaní pred ústavným súdom a ktoré sťažovatelia v sťažnosti uplatnili bez bližšieho vyčíslenia.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk, a z toho, že za jeden úkon vykonaný v roku 2008 patrí odmena v sume 105,42 € (3 176 Sk) a k tomu režijný paušál 6,31 € (190 Sk). Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ktorá predstavuje spolu sumu

223,46 €. Výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 3 vyhlášky znížiť o 20 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2008 predstavuje spolu s režijným paušálom u jedného sťažovateľa po uvedenom znížení sumu 178,77 €. Trovy právneho zastúpenia dvadsiatich štyroch sťažovateľov boli priznané v celkovej sume 4 290,48 €.

Podanie právnej zástupkyne doručené 12. marca 2009 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2009